

Si volguéssim trobar un exemple més o menys afí a l'exterior ens quedariem amb el nacionalisme txec de Massarik, no el confonem amb el d'Hodza i Benes que reconegueren la criminal agressió contra Etiòpia.

Precisament, un dels desenganys més forts que han tingut els cantors d'un d'aquest nacionalisme irlandès, ha estat suara amb la rebel·lió militar. Tanta tinta i poesia despesa en va! I és natural: tot allò que sota el nom de nacionalisme amaga solament un reaccionarisme, no és res més que una plataforma política per a governar un país, sota l'ègide del gran capitalisme que oprimeix tota ànsia de llibertat i barra el pas a qualsevol reivindicació de tipus social. Es, per això, que no ens farà fred ni calor cap nacionalisme de tipus reaccionari. Quan llegim aquests dies les pretensions d'un tipus qualsevol com ara aquest, Conrad Heilen, en nom dels alemanys-sudetes, ens fa pena que al món hi hagi algú que se l'escolti.

* * *

Al mateix temps que rebutgem aquest tipus de nacionalisme, amb tota l'energia defensarem el nostre, sense, però, cercar polèmiques ni baralles amb cap mena de grup polític antifeixista. No som teoritzadors d'ara, ni tampoc anem a argumentar per a definir-nos. El nostre nacionalisme té per fita l'Estat Lliure de Catalunya, amb règim de República, Estat confederal amb la resta de pobles lliures d'Ibèria. El que no voldríem, és que amb la nostra concepció intentessin fer brotar com per art d'encantament, Estats dins la confederació Ibèrica. Una República confederal ha d'ésser sota la base d'una unió de Repúbliques, en la qual a cadascuna d'elles hi correspongui una nació. Estats fantasmes dins d'Ibèria, de cap manera. Heus aquí, doncs, el nos-

tre doble ideal: llibertat dels pobles i unió fraternal amarada de cordialitat i humanisme.

Si en temps del despotisme borbònic pensàvem amb aquelles dues fites: República i Catalunya, avui, després de l'experiència viscuda, hi afegim República confederal democràtica d'esquerra i Estat Lliure de Catalunya sota la mateixa base ideològica.

* * *

L'actual guerra contra el feixisme i d'independència del pobles d'Ibèria, fa que la realitat sigui una altra que la fins ara exposada. Es per això que refusem, com tenim dit, tota mena de polèmiques referents a la nostra concepció nacionalista. Ens havem definit per a tots i àdhuc per a nosaltres mateixos, però avui, i per mentre duri la guerra, serem els més disciplinats. Si ens volguéssim emmirallar amb alguna organització política que amb el seu desinterès ho ha donat tot per la guerra, ho fariem amb el Partit Socialista Obrer Espanyol, majoritari de la República, i a Catalunya amb l'Esquerra Republicana i Acció Catalana Republicana, partits ambdós que compten amb gairebé la totalitat de l'opinió pública de la nostra terra.

I si serem els més disciplinats, és evident, com a lògica conseqüència, serem els més lleials defensors de la Constitució de la República, de l'Estatut de Catalunya i dels Tretze punts sotscrits per totes les forces que constitueixen els fronts nacionals populars de la República i de Catalunya.

No alcem, doncs, avui cap bandera revisionista, i si en canvi, defensarem, com calgui, tot quan, dins les lleis bàsiques de la República sigui necessari per a guanyar la guerra fins a l'alliberament total del territori de la República, de les grapes de l'invasor.

COMENÇ

Ja ho diu el títol: Començ; el començ d'una sèrie de converses que per mitjà del nostre setmanari tindrem sovint amb tu, amiga i amics lectors.

Les nostres converses seran senzilles, franques, fidel ressò del nostre pensar i del nostre sentir. I així com després d'una llarga caminada per les nostres belles muntanyes — ço que ens ha fet veure la magnificència de la nostra terra —, trobem un reconet de bosc senzill, modest, però acollidor, que ens ofereix la seva ombra per tal de reparar les nostres forces per a tornar a emprendre l'excursió, així nosaltres procurarem que aquesta pàgina — la nostra pàgina —, després que haureu llegit els magnífics articles que plomes competents i de reconeguda vàlua exposaran per a enriquiment del vostre saber, la nostra pàgina, doncs, us invitarà a que descansi un xic el vostre cervell de les

coses serioses, llegint les modestes que podrem dir-vos. Una idea, un fet, un esdeveniment, una suggerència, tot us ho direm planament, clarament, i envoltat tot per l'alè invisible — però motor dels nostres actes — de l'amor Patri. I vosaltres, amiga i amic — i si hem de parlar-nos sovint bé podem dir-nos ja amics —, ens comprendreu perfectament, ja que com nosaltres sou catalans, i sabeu que sense un gran amor a la Pàtria hom no viu: vegeta; com també sabeu que sense l'amor dels homes envers la Pàtria aquesta no té ànima, i una Pàtria sense ànima mor, no pot existir. I nosaltres, tots — tots els catalans que ens podem dir com a tals — ho volem que la nostra Pàtria visqui, que existeixi, que faci sentir arreu del món el seu vibrar, el seu ritme de treball i de progrés.

Vibra: amb aquest sentiment tot hu-

mà — ai!, que hi ha pobles que talment sembla que l'hagin perdut el sentiment humanitari! —, i dona acolliment a milers d'infants, de vells, de dones, que el pas de la guerra ha fet allunyar de les seves llars.

Treball: fa que els seus fills, els nostres obrers i obreres, se superin i treballin amb tot llur rendiment per tal que els nostres fronts de lluita puguin ésser atesos degudament.

Progrés: i al costat del flagell que ens tenalla, que voldria fer presa en el nostre ànim, que voldria torturar-nos, hi ha l'atenció i l'interès posats al servei de la cultura, ja que com digué algú molt encertadament: «Els pobles valen per la cultura dels seus homes».

Per això, doncs, alguna de les nostres converses serà un cant abrandat a la nostra terra, aquesta terra com cap altra que sap tornar, generosa, l'esforç del que la treballa multiplicat cent per cent; que té camps i plans de conreu que són com un canemàs on el pagès broda la labor que es convertirà en medis de subsistència i de riquesa; amb rius joganers que porten en el seu si la vida per les contrades que reguen; amb muntanyes que semblen vigies de tanta bellesa i riquesa, i amb una mar bella i ampla, oberta a tots els camins de l'univers.

Aquesta terra que ha fet veritat el que, com una profecia, digué ja fa temps en uns bells parlaments un estimat orador nostre: «des eines de treball d'avui poden ésser instruments de guerra demà; l'obrè amb el martell, el pagès la falç al puny, els que porten els volants que segueixen les rutes de l'aire i els que porten el comandament de la mar, tots al nostre lloc...» Així ha estat, i hem vist amb emoció com aquell martell i aquella falç i aquell vaixell i aquell avió eren empanyats per una mà enèrgica que obeeïa a un cor de gran i abrandat amor a

la Pàtria, que per a ella volen, per a ella naveguem, per a ella seguim i per a ella treballem, per fer-la victoriosa i, la primera davant de totes, per posar «ben alta, ben sola, ben dreta» la nostra senyera; amb aquestes altres paraules que també han resultat dolorosa realitat: «aquestes banderes que avui onegen en aplaudir un gest de rèplica a la dignitat ferida, tal vegada dintre de poc s'aixecaran altives emparant un exèrcit de patriotes que lluitaran a l'ombra dels seus gloriosos plecs...» Si, emparen un exèrcit de patriotes, que disciplinats i amb entusiasme, a l'ombra augusta que ella fa, la portaran a un cim on mai més el llot de la maldat i la baixesa pugui tacar-la, i on «els seus gloriosos plecs» en voleiar a l'embat del vent que li retrà homenatge, seran un cant a la llibertat retrobada.

Altres seran un exponent del sentiment, aquesta fibra sensible que tots portem dintre nostre i que ens fa de lenitiu en viure.

Altres que seran un crit de joia, de ganes de viure, heralds del nostre entusiasme i dinamisme per a emprendre l'atzarós camí de la vida que s'estén davant nostre.

Altres seran un clam, un lament davant tantes malvestats com ens fan els estrangers a sou dels dos monstres que volen assolir la humanitat; i altres que seran un cant de triomf, una llàgrima de joia, en veure els nostres soldats victoriosos i Catalunya triomfant!

I mentre, la vida seguirà el seu curs; els dies, les setmanes, els mesos s'escolaran, i veurem al nostre redós marcir-se rostres i apagar-se ambicions, i en veurem néixer i encendre-se'n d'altres; i la nostra Pàtria de cada dia s'afermarà al lloc — al seu lloc — que els seus fills li haurem bastit.

ANTONIA ABELLO

JOVENTUT

Davant el Congrés de la Pau

Per LLUM VALLS

La joventut de tot el món, reunida a Nova York, es disposa estudiar les fórmules necessàries per a establir el domini de la Pau. El seu estudi té per finalitat marcar l'acció que el conjunt de tota la joventut ha de realitzar en un període immediat a fi de combatre la guerra.

Nosaltres, que coneixem la naturalesa inútil de la majoria d'aquests aplecs, dubtem i temem alhora, que avui, quan la situació és tan greu, i quan s'imposa un arranjament decisiu a l'actual vergonya de la nostra organització internacional, la joventut, oblidant l'obligació ineludible que la seva condició li imposa, deixi passar aquests dies que tan importants poden ésser enmig de divagacions que no menin enlloc.

Desitgem tot el contrari. I és per aquest motiu que insistim.

La joventut en aquests instants sols pot adoptar una actitud; una actitud ben determinada que essent producte de la unió, d'un estudi acurat de la situació i d'una determinació enèrgica de dur la tasca als termes desitjats conduïxi els esforços de la totalitat de la joventut per les dreceres, que parcialment, la de cada estat tracta d'assolir.

Davant dels exemples que ens ofereix la sotmesa Etiòpia, l'ardida Ibèria, la passiva Àustria i la Xina resistent, tota

aquella joventut que s'ufani d'humana i lliure sols pot adoptar una posició: la que li marca la prudència i la dignitat.

Per deslliurar-se ella de la possibilitat d'un atac ha de sortir al pas del feix; per revalidar la seva personalitat d'humana, també ha d'interposar-se a la marxa dels insolents dominadors que pretenen sotmetre el món a la seva ambició.

Els exemples que abans hem citat es presenten com una imatge goyesca plena d'horror. Poden resumir-se en la realització de crims i més crims comesos amb la senyera de la civilització. Cal que al Congrés de la Pau, quan la joventut es disposi a examinar els mitjans que la poden salvar de l'opressió més vergonyosa, es representi amb ratlles ben fortes, ben cruels, a la imaginació de tots, aquestes escenes cruels perquè llur record determini una posició enèrgica que vingui a barrar el pas a la dervergonyida que adopten els invasors de Catalunya.

I aquesta posició ardida, ha de manifestar-se en la pràctica per un ajut efectiu als que, provocats per l'enemic, s'han vist obligats a defensar amb les armes la seva llibertat, i en una guerra aferrissada contra tots els qui es manifestin servidors del feix — guerra que